

[Undervisningsministeren.]

at der etableres en kontakt mellem en repræsentation for kulturudvalget og det studieplansudvalg, der tænkes nedsat efter vedtagelsen af en ny læreruddannelseslov.

4) Studietiden. Efter lovforslaget skal normalstudietiden kunne være enten 3½ eller 4 år. Dette hænger sammen med tanken om de friere studieformer og den fleksibilitet i fagrækken, der følger af de foreslåede muligheder for tilvalg af fag og for anden frivillig undervisning, og med, at linjefagene kan være mere eller mindre omfattende. Der har været nogen ængstelse fremme for, at den varierende studietid vil volde vanskeligheder, fordi de fleste ansættelser i folkeskolen sker ved skoleårets begyndelse i august. Jeg er ikke sikker på, at man skal tillægge dette spørgsmål så stor betydning. Så længe der er lærermangel, vil det da kun være en fordel at kunne få besat en del lærerstillinger midt i skoleåret frem for at måtte vente til begyndelsen af det følgende skoleår, og når lærermangelen er overvundet, vil tilgangen af nye lærere midt i skoleåret kunne nyttiggøres, f. eks. til midlertidigt at frigøre allerede ansatte lærere til supplerende uddannelse.

5) Småbørnslæreruddannelsen. Om dette spørgsmål kan jeg sige, at jeg ikke tror, det vil være muligt at opretholde småbørnslærerindeuddannelsen i dens nuværende form med lavere adgangskrav og kortere uddannelse end den øvrige læreruddannelse alene beregnet for kvinder og med udelukkende sigte på undervisning i de yngste klasser. På den anden side ville jeg anse det for meget værdifuldt, om den koncentration om småbørnsundervisningens problemer, som hidtil er forekommet på de særlige småbørnslærerindeseminarier, på en eller anden måde kunne føres videre inden for en almen læreruddannelses rammer i tilknytning til det foreslåede pædagogiske speciale i undervisning af de yngste klasser. Under førstebehandlingen af det lovforslag, jeg fremsatte i maj, nævnte jeg, at jeg havde skrevet til forstanderen for statens småbørnslærerindeseminarium i Vejle, frk. Fenger, og bedt hende overveje, om der kunne findes en form, hvorunder dette seminarium kunne indpasses i den foreslåede nye læreruddannelse, og jeg har siden da modtaget et forslag fra frk. Fenger — som vil blive

sendt til folketingsudvalget — og vi har haft en samtale, hvorunder bl. a. nævntes muligheden af en etablering af et efteruddannelseskursus i småbørnspædagogik ved Vejleseminariet. Dette vil det være naturligt at overveje, når den nye lov er vedtaget og på baggrund af drøftelserne i det høje ting af dette særlige problem.

I tilknytning til disse hovedspørgsmål om selve læreruddannelsen vil jeg nævne nogle enkelte yderligere punkter i forbindelse med lovforslaget:

1) Seminarierne tænkes ligesom nu at kunne være enten statsseminarier eller privatseminarier, og lovforslagets regler om, f. eks. uddannelsen, seminarernes orden og lærernes kvalifikationer tager direkte sigte på begge slags seminarier. Der ligger en forskel for de studerende i, at der betales undervisningsafgift ved privatseminarierne, medens undervisningen ved statsseminarierne er vederlagsfri, men det af undervisningsministeriet nedsatte udvalg vedrørende tilskudsordninger for alle de private skoleformer under ministeriet skal bl. a. søge denne ulempe afbødet gennem forslag til hensigtsmæssige tilskudsregler.

Jeg vil i øvrigt understrege, at lovforslagets principper om en vis ensartethed i undervisningens indhold og konstateringen af dens resultater er så rummelige, at de værdier, der ligger i, at det enkelte seminarium har stor frihed med hensyn til udformningen af den læreruddannelse, det giver, vil blive opretholdt. Disse værdier kan i øvrigt få særlig betydning set på baggrund af forslaget om adgang for de studerende til at skifte seminarium under hensyn til de uddannelsesmuligheder, de enkelte seminarier byder på.

Seminariernes kapacitet er som bekendt udvidet meget betydeligt i de senere år. Når der i relation til kapaciteten er fremført betænkeligheder ved den foreslåede nyordning af læreruddannelsen, vil jeg gerne pege på, at der skulle være gode muligheder for, at en overgang til mere varierede undervisningsformer, navnlig anvendelsen af forelæsninger for større grupper af studerende i visse tilfælde, og adgangen til at etablere de foreslåede kursus til højere forberedelseseksamen også andre steder end ved seminarierne vil betyde en kapacitetsmæssig gevinst.